

den høitærede Minister kan nære nogen Betænkelighed ved dem. Jeg har i disse Dage set — jeg har rigtignok kun læst det flygtig, saaledes som man læser Aviserne — at selv i den svenske Rigsdag har man fra forskellige Sider med stor Styrke reist det Spørgsmaal, om det ikke skulde være nødvendigt at indrette en ordentlig Reseruefond. Det er blevet ytret der, hvad jeg i Dvrigt ogsaa har set omtale andre Steder, at det maasse kunde være det Rigtigste at holde klingende Mønt og ædle Metaller, en Mening, som jeg ganske vist ikke deler eller tænker paa, men jeg har set, at der dog ogsaa fra en indflydelsesrig Side, fra Folk, som regnes til de største Statsmænd i de tre nordiske Riger, er blevet anbefalet den Slags Effekter, som jeg her har antydet for den høitærede Minister. Der er imidlertid en anden Slags Effekter, som maasse nok vil møde nogen Modstand fra dem, der ikke nærmere have overveiet denne Sag, men som jeg dog ganske vist tror, at man ved nærmere Undersøgelse vil finde endnu bedre. Skal man have en virkelig hurtig realiserbar Reseruefond, saa gjælder det om at have den Slags Papiere, som gaa paa det store Verdens-Pengemarked, saa at man, hvorhen man end vender sig, kan finde Kjøbere under hvilket som helst Konjunkturer. Den Slags Papiere ere solide Kjøbmandsbeviser. Jeg sigter naturligvis ikke til de smaa indenlandske Brevler, men til de store udenlandske, som gaa ganske Side om Side med Statspapirer, som gjælde ligesom ædle Metaller i Nationalbanken. Vil den høitærede Minister ikke paatage sig Ansvaret derfor, kan han jo træffe Overenskomst med Nationalbanken, og til yderligere Sikkerhed kan han lade den sætte sit Endossement derpaa. Naar vi havde 3—4—5 Millioner liggende i vor Reseruefond i denne Form, saa havde man ganske vist en Reseruefond, der var lige saa realiserbar som Bankernes Midler, ja som Sølv og Guld, og som dog paa den anden Side gav Rente. Under de nuværende Konjunkturer er der Anledning for den høitærede

Minister til at sælge af de Effekter, vi for Diebliffet have, og at erhverve nogle andre, som i Diebliffet kunde have mere Værd at have liggende. Skjøndt jeg ikke har villet slutte mig til Forslaget derom, finder jeg, det dog ikke rigtigt, at den høitærede Finantsminister har hørt op med at have Kreditbeviser. Jeg tror med de Medlemmer, som her have foreslaaet Kreditbeviser, at de ogsaa i Fremtiden og i begrænset Maalestok er en billig Maade for Staten at skaffe Penge paa og gjøre Nytte for en stor Del af Befolkningen. Der er Mange, der sætter Pris paa at have deres Sparepenge anbragte deri, og de opnaa paa den Maade at faae Rente af dem og tillige strax at kunne realisere dem. Jeg er overbevist om, at det er saa langt fra, at man ved at udstede saadanne derved foregriber den senere Situation, naar der skulde udstedes flere, at man tværtimod letter denne senere Situation, ved at Folk ere blevne vant til at benytte den Slags Papiere. Vi se, hvor let det er at anbringe dem, derved at de Fieste af os næsten aldrig se dem for vore Dine i den virkelige Omsætning, skjøndt jo dog disse Papiere ere bestemte til at gaa i Omsætningen. Men naar jeg ikke har kunnet slutte mig til dette Forslag og ikke kan tilraade Thinget det, og naar jeg ikke har stillet Forslag om Realisation af Reseruefonden, saa er det, fordi det ikke kan nytte Noget at tvinge en Finantsminister til den Slags Ting, thi det er ham, der maa komme med Forslag til os, og vi maa saa følge ham. Naar jeg derfor har troet at burde udtale mig om disse Ting, er det ikke, fordi jeg mente, at vi herfra burde lægge noget Baand paa Ministeren, men kun for saa stærkt, som et enkelt Medlem kan gjøre det, at give ham en Opfordring til at tage disse store Forhold og vigtige Ting under Betragtning og Overveelse. Denne vigtige Del af Administrationen ligger jo under ham, og det er derfor, jeg har tilladt mig at fremsætte denne Opfordring til den høitærede Mi-